

El Carles em va demanar que escrivís el meu testimoni i tenia unes paraules fetes però fa uns dies vaig sentir la urgència de dir una cosa molt diferent. Vaig tenir la necessitat d'obrir el llibre de Daniel 10, 10-14 on explica com les forces del mal van poder retenir un àngel enviat per Déu per donar un missatge a Daniel, i com al cap de 21 dies, les pregàries fervents d'aquest van fer que Déu enviés l'arcàngel Miquel per alliberar el primer, i que el missatge pogués arribar a port.

Em va sobtar la intensitat i poder que té aquest versicle. M'he passat dies reflexionant-hi. La pregària. Per a mí, el missatge és clar. Si les forces del mal són capaces de retenir presoner a un àngel, imagineu-vos el que han fet amb nosaltres.

Critiquem com de malament va el món, però no ens en adonem que el canvi comença amb nosaltres. Llegim a la Bíblia dotzenes de vegades com el poble d'Israel se n'oblida de Déu, però no veiem que nosaltres hem fet exactament el mateix.

Hem normalitzat la violència més extrema, la misèria més absoluta. La sensualitat més perversa. Ja no ens pertorba veure cada dia a les notícies nens morint a les fronteres, centenars de pobles devastats per malalties que havíem eradicat. La destrucció quasi absoluta del planeta. Animals torturats, oceans enverinats, espècies extingides, famílies exiliades fugint de guerres absurdes.

Ja no ens afecta res. I l'única raó, es que ens hem allunyat de Déu. Igual que el poble d'Israel ens hem girat envers déus falsos: el materialisme, consumisme, la violència, la gelosia, l'egoisme.

El món està en un moment de foscor profunda. I nosaltres li hem obert les portes. Déu ens observa, i no vol que fem grans proeses, Ell vol que ens en adonem, que el canvi comença en cadascú de nosaltres. Tenim tant de poder de canvi, i ens seguim queixant de que quatre mal líders no fan res. Seguim com xais a líders malvats, i ens queixem dels resultats. El mal lidera el planeta.

Imagineu només això. Si cada persona al primer món, donés un euro al mes. Només un. Quant trigaríem a eradicar la pobresa al món? Quantes vides innocents salvaríem en qüestió de setmanes? Imagineu-vos quin poder de canvi tenim. Però en comptes d'això, ens subscribim a Netflix i Amazon Prime.

Déu vol que ens mirem a nosaltres mateixos. Ell ens estima tant!

Com a pare bondadós vol que siguem autocrítics i humils, i detectem tot el que fem durant el dia que ens allunya de d'Ell. Aquell comentari sarcàstic, aquell atac de gelosia, aquella xarxarderia que hem escampat. La violència que permetem que entri a casa nostra per mitjà de la televisió, i converteixi els cors dels nostres fills en blocs de gel, com els nostres.

Hauriem de pregar continuament perquè Déu hauria de ser part de cada decisió, cada moment d'alegria, de por, de tristesa. Si Déu omplís la totalitat del nostre cor, no hi hauria cabuda pel mal. Per l'ego, per l'egoisme.

Perquè Jesús destrueix la foscor de la mateixa manera que l'alba retira la nit cada matí. Res pot fugir de la llum, i tot queda exposat. Jo us proposo que la nostra propera pregària en arribar a casa sigui per demanar que Déu buidi els nostres cors i els ompli de la seva llum. Ara, ja. De manera valenta, decidida. Preguem perquè ens ompli de coratge per anar contra corrent i per

decidir que no volem un món en la foscor. Som representants de Jesús, hem de ser llums brillants!

Igual que amb Daniel, ajudem a aquest àngel que s'ha quedat retingut per les forces del mal! Trenquem-li les cadenes perquè pugui escampar el seu missatge! Deixem de posar excuses.

Us proposo que en quant arribeu a casa, pregueu perquè Déu ens obri els ulls i ens mostri els nostres errors. I potser, ja no deixarem de pregar. Perquè pregar, és girar-se envers Déu, i alhora, l'arma més forta contra el mal.

Honestament us diré que el dia que vaig sentir la crida de Déu i vaig fer aquesta mateixa pregària, vaig caure de genolls a terra i vaig plorar durant hores. Primer de culpa, després d'alegria. Si li demanes que et mostri el teu cor, us asseguro que ho farà. No per torturar-te, sino perquè és necessari pel canvi. Un cop te n'adones de que res ha estat el que et pensaves a la teva vida, perquè en realitat era Ell qui et sostenia, i no les teves lluites absurdes i esgotadores i que Ell és l'únic que necessites, molt més que el menjar i la mateixa aigua, ja no tornes mai més enrere. Jesús ens ho explica mil cops a la Bíblia. Però ens costa escoltar.

No esperem a que Déu ens hagi d'anar al darrera, creem el canvi avui, siguem el poble que Déu ens ha cridat a ser i fem-ho, amb la valentia que només Déu ens pot proporcionar.

Mar Garcia – 3 d'abril de 2021